

Balázs Attila

MAGYARFAUSZT 2.

*(Ami a könyvből kimaradt:
eredeti drámai formájában csak itt!)*

Helyszín változatlanul a kis madárfütyös kórház a város peremén, tér és idő szélén, szereplői dr. Hatvani István, dr. Johann Faust, dr. Berkes Beatrix (Psziché), Crescencia nővér, nem utolsósorban Nikola Tesla ápolit & mások. Orvosok, betegszállítók, betegek, takarítónők és egyéb személyzet. Történik (megint) két műtét közötti szünetben. Dr. Hatvani és dr. Faust egy asztalnál kávézgat a pihenőszobában. Dr. Faust levelet olvas, végére ér, hirtelen összegyűri, papírgolyót gyúrogat belőle. Dr. Hatvani felpillant az Újságból.

HATVANI: Kedves Johann, mi az, amit itt ily hévvel formáz?

FAUST: Egy levél.

HATVANI: Azt látom én is, de ki írta?

FAUST *(száját mosolyra húzza)*: Egyik páciensünk fejezte ki háláját, mielőtt meghalt volna.

HATVANI *(arcán árnyék suhan át)*: Eh, már megint az ön páratlan humorérzéke! Komolyan kérdem.

FAUST: Komolyan mondom.

Csend, csak a vastüdők zihálása a szomszédos kórteremből. Dr. Hatvani hörpint, folytatja az olvasást, dr. Faust összevont szemöldökkel szemléli a gömböcöt, majd megtöri a csendet.

FAUST: Érdekes...

HATVANI *(felkapja a fejét)*: Parancsol?

FAUST: Az őrmesterem parancsolgatott a hadseregben. Kicsit túlzásba is vitte, ami azt illeti. Én viszont azon töröm a fejem, hogy miért a gömb az emberi faj, nem kevésbé a kiskutyák és a kiscicák legkedvesebb játékszere?

HATVANI: És a szegény fókákat kihagyja?

FAUST: Persze. Igaza van. Soroljuk őket is ide... Nos, miért? *A másik gondolkodik, majd rávágja.*

HATVANI: Mert gurul.

FAUST: A kocka is gurul. Persze, ha megszámozzuk az oldalait, láthatjuk, hogy eléggé kiszámíthatatlanul viselkedik.

HATVANI: Kiszámíthatatlanul, meg nem is gurul a klasszikus értelemben.

FAUST: Ugyanez elmondható a labdáról is, ha ön rúg bele, drága kolléga. Nehéz kiszámítani, hogy hol köt ki. Láttam, amikor a grundon focizó gyerekek játékszere odagurult a lábához, midőn éppen arra sétált, maga meg átrúgta szegények lasztiját a szomszédba. Aztán behúzta a nyakát, s gyorsan elment. Miféle ember az, kérdem én, aki ilyen mértékig nem vállalja a saját tetteit? Mit gondoljon az ifjúság, amikor ilyen példát lát?

Dr. Hatvani nevet, rosszul nyel, köhög. Dr. Faust mutatja, hogy megveregesse-e a hátát, dr. Hatvani int, hogy nem kell. Visszanyeri a levegőt, nem egészen a hangját, úgy beszél tovább.

HATVANI: Esküszöm, ha a tatamin lennénk, valósággal püfölném, hogy menten megadom magam.

FAUST: De nem vagyunk.

HATVANI: Ez igaz. Viszont ön mikor volt mostanság a játéktérben? Nem megígérte legutóbb is ilyen könnyes szemekkel, amilyen most az enyém, hogy ezentúl messze elkerüli? Hol járt például szerda délután, amikor szabadnapja volt. Ne füllentsen nekem, kérem. Biztos nem önkéntes galambtetésen.

FAUST: Focimeccsen.

HATVANI: Becsület szavára?

FAUST: Becsület szavamra.

HATVANI: Jó, elhiszem. Kétkedésre semmi okom.

FAUST: Annyi sem, mint Descartes-nak?

Dr. Hatvaninak, úgy látszik, most semmi kedve a filozófiához. Hörpint ismét a kávéjából, az ablak felé néz. Látszik, hogy gondolatban valahol az üvegen túl jár. Dr. Faustot ez idegesíti.

FAUST *(ingerülten, miközben az összegyűrt levelet markolássza)*: Szóval, a gömb.

HATVANI *(összerezzen, kollégájára néz)*: Mi van a gömbbel?

FAUST: Papírral és az amazoni esőerdővel... Jut eszembe egyébiránt Brazíliáról, így is feltehető a kérdés, ahová ki szeretnék lyukadni, hogy miért a labdarúgás a legnépszerűbb sportág az egész világhoz képest, nos?

HATVANI: Hát az lenne, tényleg?

FAUST (*legyint*): Ejej, néz, de nem lát, egyáltalán érti, amit olvas? Ott van – abban az újságban, amelyiket a kezében tart – iménti állításomnak a megbízható statisztikai alapja.

Dr. Hatvani próbálja tréfára venni, mostanra már teljesen visszanyert hanggal és lélegzettel.

HATVANI: Odáig még nem jutottam. A szerelmes regénynél tartok.

FAUST: Mein Gott! Hát hány beteget kell még átaterolnunk a másvilágra, mire végignyálazza azt a nyomorult sajtót. Vén kecske, csak ne jöjjön a sóval! A szerelmet hagyja Pszichécske doktornőnkre, neki az passzentosabban áll. Maradjunk a foci kérdésénél: miért is a legnépszerűbb?

HATVANI: Bevallom, fogalmam sincs. Azonban van sejtésem, hogy ön miért szereti.

FAUST: Csupa fül vagyok.

HATVANI: Hát, azért... nem tudja?

FAUST: Halvány dunsztom sincs.

HATVANI: Mert, ugye, ki is mondta?

FAUST: Mindegy, ki mondta. Lényeg, mit mondott.

HATVANI: Aki mondta, úgy fogalmazott, hogy a labdarúgás az olyan sportág, amelyet huszonnégy ember játszza, s mindig a németek győznek.

FAUST: Tyűűűű, ez már annyira szakállas, hogy alvás közben megfojtja a viselőjét. Woody Allen mondta, aztán a mester nyomán Gary Linecker, az az angol focista, aki olyan hálózaggatókat tudott löni. Utána ez a sziporka is szépen bevonult a közhelyek tárházába, és ma már nem is igaz.

HATVANI: Rendben. Ennyit azért én is tudok erről, hogy ma már több a német fociban is a szerecsen meg a török, meg a japán, meg a koreai, meg...

Nem tudja végigmondani, mert egy kis kurta kopogás után kitárul az ajtó, ott áll a küszöbön: Nikola Tesla.

TESLA: ...a szerb. Drága doktor urak, a szerb focisták ott is szép számban szerepelnek. De kérem, ne vegyék zokon, kicsit nyitva volt az ajtó, én meg itt cigiztem kinn az ablaknál. Muszáj volt mindent hallanom.

HATVANI: Foglaljon helyet, Tesla úr, csak hát könyörgök, menjen ki az udvarra máskor, amikor dohányozni akar. Mert ha megérzi a füstöt, nagyon dühös lesz Crescencia nővéreként.

TESLA (*bűnbánó arccal*): Tudom, hogy nem tesz jót a szívének. Meg nekem sem, de ha egyszer annyira izgalmas a disputájuk. Ki akartam mászni az ablakon, azonban a témájuk lebilincselte, valósággal lebilincselte. Ellenben, akarom mondani...

Zsebébe nyúl, kis mágneses sakktáblát húz elő, felmutatja.

TESLA: Orson Welles klasszikus filmjét néztem épp. Közben Berkes doktornőre gondoltam, hogy neki biztos tetszene, ha nem látta még, amikor hirtelen eszembe jutott, hogyan lehetne úgy, hogy hárman sakkoznak egyszerre. Egy táblán, egy asztalnál, megmutassam?

FAUST: Drága uram, könyörgök, a focit még nem fejeztük be.

Tesla gyorsan visszasüllyeszti a sakktáblát, de nem hallgat el.

TESLA: Nézze, óhajuk számomra parancs, csak annyit szeretnék mondani, hogy a labdarúgás a szerbeknél már a Nemanjić-dinasztia udvarában gyökeret eresztett, ha szabad ezzel a képzavarral élnem. Persze, nem szeretnék szmétálni a doktor uraknak...

FAUST: Ha jól tudom, azok még a török hódítás előtt uralkodtak.

TESLA: Ahogy vesszük, de épp ez az érdekes benne.

FAUST (*nem hagyja annyiban, mivel piszkálódni kerekedett kedve*): Én meg úgy tudom, hogy a rigómezei mérkőzésen kezdődött az egész, amikor levágott emberfejeket hajigált egymásra szerb és török.

TESLA: Drága doktor úr, kérem, ne keverjük a kézilabdát ide. Nagyon rég volt, még a török előtt, hogy az egyik Nemanjićunk kalandor rokona Kínában járt. A kínai császár udvarán, ahol nagy népszerűségnek örvendett egy sport, amelyben két csapat rúgja a bőrt egymás ellen. Valamiféle kezdetleges szabályok szerint, amelyek azért némelyest hasonlítanak a mai szabályrendszerhez. Tudjuk, ugye, hogy utóbbi meg a nyolcszázadban, a magyarok számára oly fontos 'negyvennyolcban' állapították meg a cambridge-i Szentháromság kolégiumában. Pontosan három alaptényezőre bázisozva.

HATVANI: Vajon melyik háromra?

TESLA: A Tehetség-Edzés-Kitartás szent hármására csakis!

FAUST: Fantasztikus. Ön nélkül, drága Tesla úr, nemcsak hogy nem lennének esti mérkőzések, közvetítések, de az elménket is sűrű sötétség uralná. Mint a pokol legmélyét.

TESLA: Köszönöm a bókot. Viszont én csak annyit szeretnék még elmondani, hogy zárjam a történetet, amely szerint ez a kalandor szerb rokon két emléktárgyat hozott magával Kínából. Egy vázát meg egy labdát.

FAUST: Hát aztán?

TESLA: Aztán hát... köztudott, ugye, hogy e két tárgy természetes ellensége egymásnak, így hát maradt a labda. A labda, amelyiket az egyik „gyengekezűnek” titulált Nemanjićunk aztán pszichés kompenzációból maradék idejére úgymond a lábához vett, majd népszerűsítette is a dolgot. Nos, látják, szülei ezért keresztelték Nemanjának a Manchester United egyik mindenkori legjobb védőjét: Nemanja Vidićet.

Dr. Faust tapsol.

FAUST: Pompás!

Dr. Hatvani nem egészen érti az egészet, azonban ő is előbb tétován, majd egyre határozottabban tapsolni kezd. Érti, hogy nem kéne faszentként viselkedve kilógnia e baljós, mégis sziporkázó elmeharcból. Tesla meg annál jobban beleéli magát.

TESLA: Bizony, az az igazság, hogy amikor mi, gyerekek fociztunk a hátsó udvarban, néha apánk is csatlakozott hozzánk. Ő, a köztisztviselőben álló pópa körbenézett, és ha nem látott semmi gyanúsat, felcsippentette a reverendát, majd beállt közénk. Jó focista volt, nagyon precízen, hihetetlen odaadással passzolgatott, mint például Luka Modrić a Real Madridból. Luka, aki ott született valahol azon a kietlen tájon, ahol én.

FAUST: Magyarán: isten háta mögött.

TESLA (*elereszti a füle mellett*): És amikor véletlenül elszúrta, majd önkéntelenül valami szitokféle hagyta el a száját, apám mindig a szájára csapott és keresztet vetett. Drága édesapánk. Drága édesanyánk meg majdnem elájult, amikor először látta ezt a jelenetet, de végül beletörődött. Akkoriban még nem lehetett sok szava a nőnek. Pszichéscke doktornő ezt biztos nem látná jónak, ám mit tehetünk, így volt.

HATVANI: Pszichéscke doktornő valószínűleg tudja, hogy volt.

TESLA: Persze, hülyeséget mondtam. De Nemanjáról nem, aki jómaga is akkorát tudott durrantani a bőrgömbbe, hogy az maga volt a NAGY BUMM!!! Mint a Lineckeré példának okáért.

Hallgatnak, mintha mindenki szóban forgó játékosok haditetteit próbálná felidézni. A csend nem tart sokáig, mert ha már nála van a mikrofon és éppen beszélhetnékje van, Tesla nem egykönnyen engedi át.

TESLA: Jut erről eszembe Stephen Hawking. Ugye, a Nagy Bumm. Szeretjük a dolgait vitatni, ám arra nem emlékszem, hogy akár egyszer is szóba hoztuk volna, hogy miként is állt ő a focival?

HATVANI: Gúnyt akarunk űzni a fizikumából?

TESLA: Isten ments, isten ments! Ugyan, hallottam kerekesszékes labdajátékokról is, de hát tudjuk, hogy Stephen barátunk nem volt mindig mozgáskorlátozott.

FAUST: Megverte az Ördög.

Tesla hosszan néz a szemébe, majd nemet int a mutatóujjával.

TESLA: Nem úgy volt. Az Úr... az Úr verte meg Stephen Hawkingot.

HATVANI: Miért verte volna meg Hawkingot?

TESLA (*felsóhajt, keresztbe veti a lábát, ráncolja a homlokát*): Ehhez sikerült gyártanom egy fess kis elméletet.

FAUST: Nos, ki vele! Néma gyereknek stb., stb. Ugyebár? Szerb Krajínában is így lehetett ez a néma gyerekkel meg az édesanyjával.

TESLA: Azért verte meg, mert Hawking kizárta a teremtés folyamatából.

FAUST: Unmögliche...

HATVANI: Attól tartok, mégse értem egészen a dolgot.

TESLA: Pontosabban a konfliktus már jóval előtte kezdődött annak, hogy Hawking eljutott volna a végkövetkeztetésig.

FAUST: Én sem értem. Beszéljen egy kicsit világosabban, lenne szíves?

Tesla hallgat, valamin töri a fejét.

FAUST: Helló, kop-kop, van ott valaki?

TESLA (*szemöldöke rándul*): Szóval, tudják, a fekete lyukak.

FAUST: Mi van velük? Tudjuk, hogy léteznek. Ki ne tudná? Még én is.

TESLA: Igen, csak lehetséges, hogy nem gondolt rá ilyen összefüggésben. Ugye, azokban a fekete lyukakban eltűnik az anyag.

FAUST: El. Legalábbis az alapfeltételezés szerint. És akkor mi van?

TESLA: Mi van, az van, Stephen arra gondolt, hogy tényleg mi történik akkor, ha ez a folyamat megfordítható. Az maga lehet a teremtődés, akár maga a Teremtés, amelyet pusztán a matematika meg a fizika törvényei uralnak. És akkor így mi a szerepe Istennek az egész színjátékban?

FAUST (*csettint*): Ejha, ez aztán döfi!

HATVANI: Én már megszűntem matematikával foglalkozni, de a matematikát nem tartom Isten jelenlétét abszolút módon kizárónak.

Dr. Faust önkéntelenül gyűrögeti tovább a papírgömböt, Tesla bólint.

TESLA: Helyes, de most megint csak nem ez a lényeg.

HATVANI: Hanem?

TESLA: Hanem az, hogyan cselekszik az Úr, amikor veszélyben érzi magát.

HATVANI: Hogyan?

TESLA: Pontosan úgy, mint valaki, akit az ember a saját képére alkotott meg: szorongatottságában végül haragra gerjed. Akár ellentámadásba lendül. Út.

HATVANI: Hawking esetében mi ennek a bizonyítéka?

TESLA: Az, gondoljunk csak arra, hogy bár géniusz, Hawking is fokozatosan jutott el a maga jól alátámoogatott meggyőződéséig. Isten pedig nem lenne Isten, ha nem látna bele az emberi fejekbe. Márpedig kétszer is leellenőrizte azt, ami Hawking koponyájából érkezett állandó műsorként hozzá. Duplán letesztelte, majd némi fejtörés után úgy döntött, figyelmeztető lépéseket tesz.

HATVANI: Miféléket vajon?

TESLA: Betegséget küldött rá, több lépcsőset. Drága Stephen barátunk azonban nagyon makacsnak bizonyult. Nem akart figyelni az égi jelekre, meg is lett az eredménye. Bár nem rögtön, ugye, mert hosszú út vezetett a kezdeti járasi bizonytalanságtól a tolokocsiig. Utóbb a gégemetszésig, ami után egy speciális szerkezetet kellett készíteni számára, hogy az emberiség továbbra is hasznát láthassa ragyogó tudásának.

FAUST: *Amitrófiás laterálszklerózis*, avagy Lou Gehring-kór. A mozgatóidegek lassú elsorvadásával jár.

TESLA: Jár, a beteg meg végül nem jár.

FAUST (*elneveti magát*): Büszkeséggel tapasztalom, hogy tanul tőlem.

TESLA: Ragad rám a rossz, így van. Ellenben azt akarom mondani, miközben tudom, hogy Önöknek, doktor uraknak ez nem egy szívhez szóló muzsika...

FAUST: Ki vele, na!

TESLA: ...hogyan bár tényleg hétmérföldes léptekkel halad előre az orvostudomány, rengeteg új életmentő beavatkozás születik, végeredményben mégis az Úr kezében vagyunk mindannyian. És ha Isten úgy

akarja, hogy valamit ne tudjunk meg, akkor nem is fogjuk megtudni. Mérget vehetünk rá.

HATVANI: Például nem tudjuk, mi okozza ezt a fajta szklerózist.

TESLA: Például. És még érdekes ebben a történetben az, hogy mekkora hátszéllel robogott Stephen Hawking még a kerekesszékeivel is a maga Golgotája felé...

Ekkor egy jókora injekcióval a kezében Crescencia nővér jelenik meg az ajtóban. Összevont szemöldökkel méregeti a fecskendőt, tüvel felfelé rutinosan kicsit spriccent, majd az asztaltársaságra néz.

NŐVÉR: Elnézést a doktor uraktól, de úgy látom, itt az ideje beadni Tesla úrnak a napi vitaminadagját. Tesla úr, jönne velem?

Tesla riadtan pislant körbe, mint egy gyerek a szuri előtt, majd a kanapéra mutat.

TESLA (*könyörgőn*): Nem lehetne itt, drága nővérke? Még szeretnék valamit elmondani az uraknak. Kérem! Lehet, holnap már késő.

Nővér a doktorokra néz, azok egymásra, dr. Hatvani bólint.

HATVANI: Rendben. Csak röviden, mert nemsokára indulnunk kell a mütőbe.

Az órájára pislant, miközben dr. Faust blazírt arcot vág, Tesla pedig hasra fekszik a kanapén. Crescencia kissé lehúzza a pizsamanadrágot, alkoholos vattával fertőtleníti a bőrt Nikola Tesla farán, majd döf egyet a legendás feltaláló vastaghúsába. Tesla felszisszen, felrántja a fejét, Crescencia azonban nyugalomra inti, közben kihúzza a tűt, helyére rántja a gatyeszt, megpaskolja a páciens hátát.

NŐVÉR: Kész, nincsen semmi baj. Most maradjon veszteg. Ha már így esett, maradjon még itt egy darabig. Pihenjen egy kicsit. Ne mászkáljon, kérem.

Jelentőségteljes pillantást vet a doktorokra, majd sietős léptekkel el. Dr. Faust ujjaival dobol az asztal lapján, miközben a letett, hógolyónyi papírgömböt szemléli félig lehunyt szemmel. Dr. Hatvani újra felemeli az újságot.

FAUST (*maga elé*): Hát ugye, mégis mozog. (*Teslához:*) De mit akart még elmesélni?

Tesla előbb kissé habozik, majd belekezd egy egyre zavarosabbá váló monológba, amely úgy valahogy lassul le, majd hallgat el, mint Stanley Kubrick legendás Űrodüsszeia c. filmjében a számítógép, amelyből fokozatosan kiszerelelik a tápegységeket.

TESLA: Hát, igen, a foci... a foci-moci... hajaj! *(Sóhajt)* Egyszer néztem egy mérkőzést a régi angol válogatottal. Még olyan térd alá lógó gátyókban szaladgáltak a fiúk. Aztán jött egy szabadrúgás a tizenhatos vonalához közel. Azt hiszem, Butchernek hívták a srácot, aki vállalta az elvégzését. Olyan messziről futott neki azokkal a vastag vádlikkal, hogy az már-már komikus, ám aztán nem láttál semmit. Csak azt, ahogy a dermedt kapus háta mögött valósággal felrobban a háló. Tisztára olyan volt, akárha teleportálta volna azt a fűzős bőrgömböt, esküszöm.

Csend. Most mintha már senki sem figyelne rá oly nagyon. Dr. Faust ásít.

TESLA: Tulajdonképpen ez szolgáltatta nekem annak az ötletét, hogy ha egy tárgynak valamiféle lökettel akkora sebességet tudnék adni, hogy az messze túlhaladja az idő gyorsulási képességét, akkor... Hawking... hm... Édesanyám!

Dr. Faust felkapja a fejét, a kanapé felé néz.

TESLA: Nem tudom, mi van a fejemmel. A nővérke összekeverte volna a vitamint az esti altatódallal? *(Próbál nevetni, halovány eredmény)* Szóval, Butchernek hívták, isten nyugosztalja. Apám... mi van a fejemmel, tényleg... tisztára forog a világ. És mintha beledagadt volna a nyelvem a számba. Furcsa... milyen nyelv ez? *(Tűnődik)* Albert meg mellőlött... pedig ordító helyzete volt.

FAUST: Melyik Albertnek?

TESLA *(megrendülten)*: Nem akartam, egyszerűen hiba csúszott a számításba. És van egy pont, amikor a dolog megfordul.

FAUST *(türelmetlenül)*: Miről beszél?

TESLA: Megfordul. De lehet úgy is mondani, hogy átbillen, és akkor elvitte az Ördög a tréfát. *(Hallgat, aztán csaknem nyöszörögve folytatja)* Én nem akartam... anyám. Azt a szörnyű intarziát. Én annyira sajnálom azt a sok matrózt, aki belesült a fedélzetbe. Megtépem a mellemen az inget, és hamut szórok a fejemre.

FAUST: A Philadelphia-kísérletről van szó?!

TESLA *(zavaros tekintettel néz dr. Faustra)*: A gyakorlat azt mutatja, hogy van egy pont, amelyen túl a rossz képletek kezdik uralni azt a valóságot, amelynek félreértéséből születtek. Ezekből származnak a legkatasztrofálisabb hibák. Így az enyém is. Alberté is. Egy akkora kondenzátor egészen másképp...

Erre dr. Hatvani leteszi az újságot, a kanapé felé néz ő is.

TESLA: ...rendesen csak a Pokol tornácán működik. Felszerelés helye válogatja. Egy akkora izé... de az Ég másmilyen, teljesen másmilyen. Odapörkölni Szibériába, miközben az ember szemöldökfának használja az Eget, kis pisis játék, de ez? *(Némi szünet után)* Én, én... gyakran látom lelki szemeim előtt apám reverendáját. Rajta a kerek gombokat. Mindegyiken hat lyuk. Számolom. Nem négy, hanem hat. Már akkor tudnom kellett volna... ajjaj... egyáltalán milyen nap van ma? Valaki megmondaná? Anyámnak volt egy tyúkjá... kedd lenne?

FAUST: Esetleg ha ezt kihagynánk. *(Odaugrik, igyekszik felrázni Teslát)* Albert Einstein tévedéséről beszélünk az Önén túl? Fogalmazzon világosan, ember!

TESLA: Kerekecske-gombocska, merre szalad a nyulacska...

Böffent, hangja elfogy, feje lehanyatlik, válasz helyett hangos hortyogásba kezd. Dr. Faust dr. Hatvanihoz:

FAUST: Ön szerint ezt Crescencia szándékosan művelte?

HATVANI: Drága kolléga, hát úgy gondolja, hogy injekció nélkül lett volna egyáltalán gyónási kísérlet? Kivizsgáljuk majd mindenképp az esetet. Ellenben, hadd hivatkozzam Önre: ha már egyszer meghalt a páciens, kár az igyekezet a dolgok felfényezésére. Ezért takarjuk be szépen Nikola Teslát, majd siessünk ismét a műtőbe. Munkára fel.

FAUST *(vívódik, de végül biccent)*: Jó, mókára fel. Úgyse tudunk élni varrogatás nélkül.

Betakarják Nikola Teslát, szaporázzák elfele. Illetve dr. Faust még megtorpan egy pillanatra, visszalép, fogja a papírgömböcöt, majd bevágja a papírkosárba. Tökéletes találat.

FAUST: Csont nélkül, hurrál! De ez már egy másik sport.

Doktorok el, Tesla horkol, belopózik Crescencia nővér. Körbenéz, majd egyenest oda a papírkosárhoz. Kihalássza dr. Faust összegyűrt levelét, a hasán kisimítja, majd rövidlátón olvasni kezd. Hirtelen elneveti magát, erre tüstént meg is ijed, de senki sem hallotta. Begyűri a papírt a kötényzsebbe, majd szaporán el, míg Tesla oly eget verőn horkol, hogy majd' leszakad a csillár.